

Piratje na reki Mississippi

SPISAL FRIEDRICH GERSTAECKER

Za "Ameriško Domovino" prevel A. Šahar

— Dol s krvavo bestijo, ki je hotela belemu človeku kakor panter pregrizti vrat!

— Ali ste vi možje? — je rekla Georgina in njene oči so zaporedoma ošvrknile kolovodje teh falotov. — Torej hočete res tukaj, na otoku, v našem zatočišču, povzročiti preten in boj, dočim nas od vseh strani obdaja sovražnik? Ali niste vi najprej Zamorca razdražili? Ali se čudite, če vas kača piči, ko stopite nanjo? Proč z vami, vsake na svoje mesto! Vaš kapetan se utegne vsak trenotek vrniti in menda veste, kaj bi se zgodilo, če bi stal zdaj kapetan mesto mene tukaj. Izgubite se! Prespite zdaj svojo pijanost in glejte, da se kaj takega nikoli več ne primeri. Če je Afrikanec kaj zagrešil, ne uide svoji kazni in jaz bi bila prav gotovo zadnja, ki bi se zanj potegnila. Čim se Kelly vrne, bo vaš spor preiskal, dotlej pa naj bo mir!

Možje so se mrmraje in nevoljno umaknili in Peter je stopil k Zamorcu, da bi ga vzel v svojo oskrbo, dokler se ne vrne kapetan, ko se je slučajno ozrl skozi odprta vrata proti kapetanovi koči. Tam je stala uboga, blazna deklica Marija, ki je nekaj časa strmela na divjo družbo piratov, potem pa naenkrat stekla naprej in izginila med posameznimi kočami.

Vse to se je zgodilo tako naglo, da v prvem trenutku Peter skoraj vedel ni, da-li prav vidi ali ne. Georgina pa, ki je sledila njegovemu pogledu ter pravkar opazila deklico, ki je izginila med kočami, in zaklicala:

— Sledite ji! Bolivar, Peter, Wesley, pri Bogu, skočite za njo in privedite jo nazaj!

Peter je takoj ubogal in skočil ven; njemu je sledilo nekaj ljudi, ki so bili treznejši od drugih, dočim so ostali odšli v svoje koče. V sobi je ostal samo še Bolivar, zvezan na rokah in nogah. Georgina mu je naglo poroznala vezi, zakaj bilo ji je samo na tem, da ji privedejo ubogo Marijo, toda komaj je Bolivar vstal, se je, od žganja, jeze in boja omamljen in oslavljen, zopet zgrudil na tla in tam obležal kakor ubit vol.

Georgina je stisnila zobe, udarila z nogo ob tla ter siknila:

— Žival!

Nato je stekla na mesto, kjer je morala — po njenem mnenju — Marija preplezati plot, in je tam čakala na povratek ubežnice. Toda otočani so preiskali ves otok, ne da bi našli najmanjši sled za ubogo deklico. Peter je trdil, da v grmovju ne more tičati, sicer bi jo bili našli, temveč da je najbrže zašla v reko, kjer je utonila. Toda Georgino

na parnike, ki vozijo mimo, ali bolje rečeno na one, ki se pri meni ustavljajo. Odkod pa pravzaprav prihajate? Sicer ste se pojavili tukaj, kakor bi bili padli iz oblakov, vendar toliko vem, da tam ni vaš dom.

— Moj čoln je privezan doli ob Mississippiju, — je odvrnil Tom.

— Kje? Ob moji koči?

— Jaz nisem videl nobene kočice; prišel sem semkaj sredi skozi goščo.

— Nu, potem kakem ni čudno, če ste se čudili glasovom mojih gosli, ako ste se skozi goščavo prikopali do mene, — se je nasmajal mladi drvar. — Toda sedaj pojdite z mano; blizu tukaj imam čisto udobno stanovanje in ponuditi vam moram tudi nekoliko okrepčila, ker v em, da morate biti gladni.

— Vidite, — je pripovedoval, ko je korakal pred Tomom po jedva vidni stezi, — iz tega drevesa, ki sem ga posekal, bom nacepil klasterskih drv, nakar jih bom spravitil doli k obrežju. Samo drvariti je pa neznansko dolgočasno delo, zato imam navado jemati vijolino seboj, na katero si od časa do časa malo zasviram. Toda tukaj je moja kočica, poleg katere sem obdelal tudi nekaj zemlje, tako da se prav dobro živi.

V naslednjem trenutku je stal Tom pred kočjo, zgrajeno iz drevesnih debel in ki je imela tako nizek vhod, da se je moral pripogniti, ko je stopil noter.

Kočica je stala na takozvanem drugem bregu, ki je bil nekoliko dlje in nekoliko višji od prvega. Okoli hiše so stale skladnice drv, sicer pa ni ničesar kazalo, da tukaj prebivajo ljudje.

Pred vrati kočje je ležalo dvoje velikih psov, ki sta bila čez in čez pokrita z brazgotinami starih, zarastlih ran, in to sta bila edina tovariša našega mladega drvarja, ki je prišel sem iz države Kentucky. Kljub temu, da sta psa opazila, da se bliža tujec, se jima ni zdelo vredno niti glave dvigniti, zakaj vedela sta, da mora biti prijatelj, ker je prihajal v družbi njunega gospoda. Tega sta pozdravila z veselimi mahanjem repov.

Živila, ki jih je mladi drvar potreboval, mu je dajal gozd, kruh je dobival od parnikov, ki so se od časa do časa ustavljali, veletok Mississippi pa ga je zalagal z vodo in ribami. S svojo sekuro je zaslužil lepe denarje, od katerih ni mogel pri najboljši volji tudi centa zapraviti ali izdati, zato je misli — kakor je rekel Tomu — v kratkem priti do malega kapitala, s katerim se je nameraval pozneje naseliti v kaki bolj zdravi pokrajini, kjer bi bil tudi bolj med ljudmi.

Mlada moža sta stopila zdaj v kočjo, katere pohištvo ni moglo biti bolj primitivno in enostavno, kakor je bilo. Prazen, pokonci postavljen sod od moke, je služil za mizo, nekaj gladko odrezanih čokov je predstavljalo stole, v sa njegova kuhinjska oprava pa je obstojala iz železnega lonca, kositraste čaše in iz dveh lesenih, surovo izrezljanih

Ali imam tako proklete dobre nos, ali pa so gotove slutnje. . . Po teh besedah je skočil naglo k bregu, stopil v svoj čoln, v naslednjem trenutku izginil z njim okoli majhnega zaliva, nato pa se je kmalu spet pojavil v svojem čolnu, vlečoč Tomov čoln za seboj.

Ko sta mlada človeka sedela ob kositrasti čaši žganja, je rekel drvar: — Tak zdaj mi pa povejte, kam ste namenjeni s tem žganjem? Pa menda ne v New Orleansa?

— Ne, — je odvrnil Tom. — Hočem se samo prepričati, kakšne so cene blagu v Montgomery Pointu. Tukaj gori v Heleni smo namreč pristali s tovarnim čolnom, naloženim z blagom, in ker se je naš krmar toliko ustilil na onem kraju, sem sklenil odriniti naprej, da se prepričam, koliko je resnice na tem.

— Nu, tujec, — je rekel Kentukijčan, ko je vzel izpod mreže proti moskitom vzpoko leseno skledo, v kateri so bila okusna jelenja rebra in nekaj kosov divjega purana — poslužite se in jejte. Postrežem vam, kakor vam pač morem. Sicer pa teh jedil ne gre zametavati — divjačina je izborna in puran ne more biti boljši — seve, če bi imel še kapljico žganja, da se vse to splakne dol —

— Ho, kar se žganja tiče, temu pa jaz odporem, — je rekel smeje Tom. — Iz Helene sem ga vzel toliko seboj, da bi lahko osem dni izhajal z njim, na reki pa bom samo še eno noč. Ampak, kako naj pridem do njega? Posoda je v čolnu in gotovo bom moral zopet skozi goščo do čolna.

— O, Bog varuj! — je rekel Kentukijčan. — Če je žganje tako blizu, se bo že našel svet, kako priti do njega. Jaz se takoj odpeljem v svojem čolnu tja, nazaj pa hkrati pripeljem tudi vaš čoln. Božja strela, saj se mi je takoj zdelo, čim sem vas ugledal, da je zadisalo po žganju! Novi Zelandiji.

(Dalje prihodnjič.)

○ Jutri je pustni torek.

* Novi potresi so se pojavili v Novi Zelandiji.

NAZNANILO IN ZAHVALA

Tužnim srcem naznanjamo, da nam je preminula naša ljuba mati

Johana Gorencich

Umrla je 29. januarja, 1931, po kratki bolezni za operacijo. V Ameriki je bivala 19 let. Tukaj zapuša žalujočega soproga in šest hčera ter enega sinčka, tri brate tukaj v Ameriki, v stari domovini pa tri sestre. Doma je bila iz Dolenje vasi pri Ribnici, po domače Krausova.

Prav iz srca se zahvalimo vsem onim, ki so darovali za venco in za sv. maše. Enako tudi onim, ki so jo obiskali, ko je ležala na mrtvaškem odru. Zahvalim se za lepo vodstvo pogreba pogrebniemu zavodu Josip Zele in Sinovi in vsem, ki so jo spremlili na pokopališče, posebno društvu sv. Ane in društvenicam.

Ti pa, nikdar pozabljeni soproga in mati, počivaj v miru v ameriški zemlji. — Žalujoci ostali:

Soprog John; hčere: Jennie, Fanny, Justina, Olga, Elsie in Victoria, ter sinček Viljem Gorencich; brat Frank Kraus tukaj v Clevelandu.

Cleveland, O., 14. februarja, 1931.

VABILO NA

MAŠKERADNO VESELICO,

katero priredi

ANGLEŠKO POSLUJOČE DRUŠTVO "BEACONS,"
ŠT. 667 SNPJ

na Pustni torek 17. februarja 1931

v Slovenski Delavski Dvorani na 10814 Prince Ave.
Igral bo "Strugglers" orkester

PRIČETEK OB 6.30 ZVEČER

VSTOPNINA 50 CENTOV

Med maske se bo razdeležilo tri krasne nagrade. Vabimo vse rojake in prijatelje, posebno pa člane SNPJ, da nas posetijo v velikem številu. Za dobro in točno postrežbo skrbí

odbor društva "Beacons"

75c POSEBNA RAZPRODAJA

PRI

Chicago Chain Store Co.

6101 Glass Ave., vogal E. 61. ceste

SE PRIČNE V TOREK 17. FEBRUARJA OB 9. ZJUTRJJ

ŠEST IZBRANIH POSEBNOSTI JE ZA TO RAZPRODAJO, KI SO SE PREJ
PRODAJALE PO \$2.00, BODO NA TEJ RAZPRODAJI PO 75c

Samo 200 ostankov po 3 jarde, finega blaga za obleke, 36 palcev širokega, prejšnja cena \$1.00

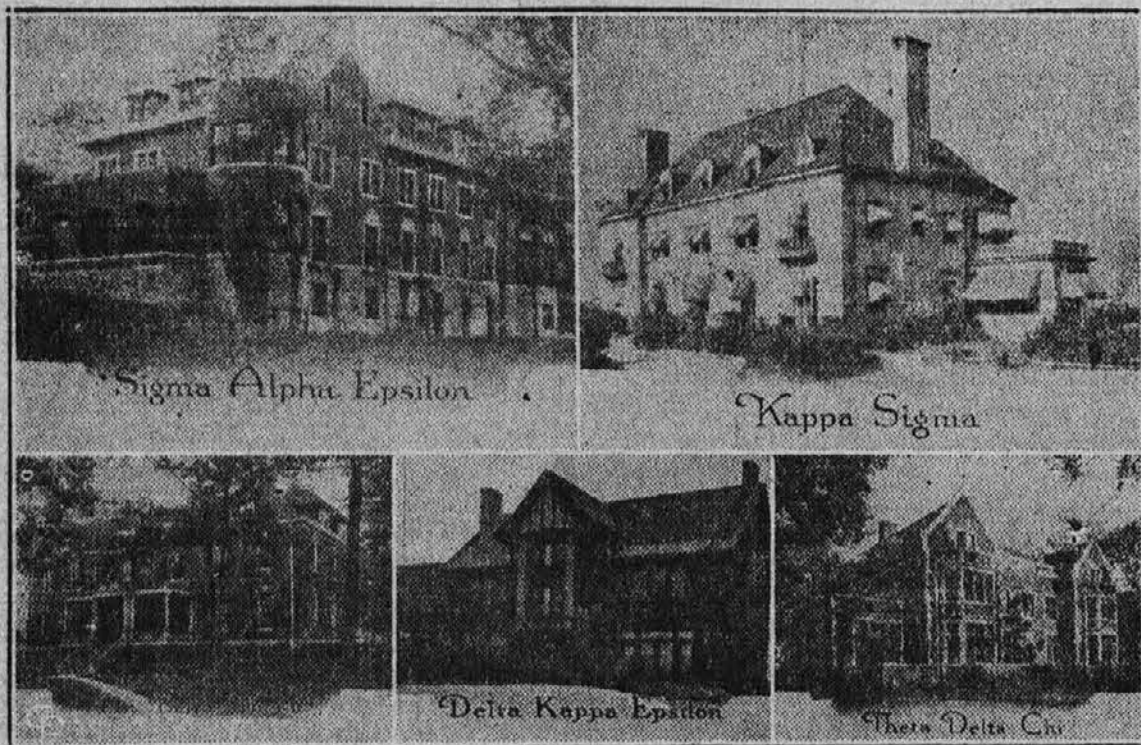
jard, sedaj 3 jarde za	75c
150 moških zimskih union suits, mere 38 do 46, navadna cena \$1.50, sedaj	75c
75 moških ali ženskih športnih sweatrov, mere 38 do 46, cena \$1.95, sedaj	75c
125 otroških, čisto volnenih sweater suknjičev, navadna cena \$2.00, sedaj	75c
200 jardov flat crepe svile in rayon flat crepe, navadna cena \$1.50 jard, sedaj	75c
72 parov belih overalls za barvarje ali papirarje, unijskega izdelka, po	75c

Tudi velika razprodaja na \$5.00 do \$7.00 vrednih sweatrov. Nudimo tudi 120 moških ali ženskih shaker sweater suknjičev, v novi kombinaciji barv, in tudi belih, po nezaslišano nizki ceni, dokler jih bo kaj, po \$2.75

Tudi 15 jako finih rajon posteljnih pregrinj, ki so se prodajali prej do \$10.00, je sedaj naša cena \$3.79

Chicago Chain Store Co.

6101 Glass Ave., vogal E. 61. ceste

Razna postopja univerze v Ann Arbor, Mich., kjer je napravila policija pogon in zaplenila veliko količino opojne pišave. Aretiranih je bilo mnogo pijanih dijakov, ki bodo zaslišani v kratkem pred policijo, potem pa še pri šolski oblasti.